

— obciążenie zgłaszającej wspólnotowy znak towarowy kosztami poniesionymi przez wnoszącego sprzeciw.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „JULIUS K9” dla towarów należących do klas 18, 25 i 28 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8542201

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Dwa graficzne znaki towarowe przedstawiające psa, (skrzyżowane) kość(i) i alfanumeryczne zestawienie „K 9” dla towarów należących do klas 14, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2012 r. — Versalis przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/12)

(2012/C 227/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Versalis SpA (San Donato Milanese, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Moretti, L. Nascimbene i M. Siragusa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu, w którym Komisja stwierdziła, że spełnione są przesłanki ponownego wszczęcia postępowania karnego w stosunku do Versalis SpA. i do Eni SpA., oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji, która jest jakoby zawarta w piśmie Komisji z dnia 23 kwietnia 2012 r. (D/2012/042050, zatytułowanym COMP/F/38.638 — *Kauczuk butadienowy i emulsyjny*

kauczuk butadienowo styrenowy — *Ponowne wydanie*), którym Versalis Spa. została powiadomiona o postanowieniu Komisji dotyczącym wznowienia postępowania BR-ESBR w następstwie wyroku Sądu z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-39/07 Eni przeciwko Komisji, w którym została stwierdzona częściowa nieważność decyzji C(2006) 5700 z dnia 29 listopada 2006 r. wydanej w sprawie COMP/F/38.638 — *Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy* i obniżona została kwota nałożonej grzywny.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi wyłącznie jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne go zarzutu skarżąca podnosi brak właściwości Komisji do ponownego wszczęcia w stosunku do niej postępowania karnego, mającego na celu wydanie nowej decyzji w sprawie naruszenia. W szczególności skarżąca uważa, że uprawnienia karne Komisji w stosunku do Versalis SpA. w związku z okolicznościami, których dotyczyło postępowanie COMP/F/38.638 — *Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy* — zostały wyczerpane w następstwie wydania decyzji z dnia 29 listopada 2006 r. (C(2006) 5700 wersja ostateczna), której nieważność została stwierdzona i która została zmieniona wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-59/07, zaskarżonego obecnie przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2012 r. — Fuhr przeciwko Komisji

(Sprawa T-248/12)

(2012/C 227/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fuhr (Heiligenhaus, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Bahr, S. Dethof i A. Malec)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 2069 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39452 — *Okucia do okien i drzwi balkonowych w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;*

— posiłkowo, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Po pierwsze, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 101 TFUE poprzez przyjęcie, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i złożonym naruszeniu. Poprzez dokonanie uogólnionej analizy i oceny poszczególnych zachowań uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw oraz poprzez niedozwolone potraktowanie w jednolity sposób wszystkich uczestników naruszenia, strona pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови dokonania oceny prawnej indywidualnego stopnia przyczynienia się do naruszenia poszczególnych przedsiębiorstw. Strona pozwana przypisała skarżącej czyny innych podmiotów, nie wskazując podstawy prawnej takiego działania, a tym samym naruszyła zasadę *nulla poena sine lege* wynikającą z art. 49 ust. 1 karty praw podstawowych.

Po drugie, skarżąca podnosi, że błędnie przyjęto, iż uczestniczyła ona w naruszeniu na terenie całego EOG. Skarżąca nie uczestniczyła w żadnym z licznych spotkań ani kontaktów poza terenem Niemiec. Ponadto nie miała ani wiedzy o naruszeniu na terenie całego EOG, ani nie mogła wywnioskować takiej wiedzy z ogólnego kontekstu okoliczności.

Po trzecie, skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, dokonując uogólnionej i ujednoliconej analizy indywidualnego uczestnictwa zainteresowanych przedsiębiorstw.

Po czwarte, skarżąca podnosi, że przy obliczaniu grzywny błędnie wzięto pod uwagę obrót niezwiązany z naruszeniem, wobec czego naruszono art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytycznych w sprawie obliczania grzywien z 2006 r. Wobec braku uczestnictwa skarżącej w naruszeniu na terenie całego EOG pozwana powinna była wziąć pod uwagę jedynie obrót, jaki skarżąca uzyskała w Niemczech. Ponadto pozwana nie powinna była brać pod uwagę niezwiązanego z naruszeniem obrotu uzyskanego w transakcjach z klientami hurtowymi, którzy zgodnie z umową sprzedawali nabyte towary wyłącznie poza terenem EOG.

Po piąte, skarżąca utrzymuje, że dopuszczono się podstawowego błędu w ocenie przy obliczaniu nałożonej na nią grzywny, a tym samym naruszono art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jak również zasadę proporcjonalności kar wynikającą z art. 49 ust. 3 karty praw podstawowych w związku z art. 48 ust. 1 tego aktu. Według skarżącej nałożona na nią grzywna jest nadzwyczaj wysoka i nieproporcjonalna. Twierdzi ona także, że przy obliczaniu grzywny pozwana nie oceniła jej indywidualnego uczestnictwa w naruszeniu z punktu widzenia jego czasu trwania, zasięgu i intensywności, ani nie uwzględniła przemawiających na korzyść skarżącej okoliczności łagodzących.

Po szóste, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady równego traktowania poprzez przyznanie skarżącej w sposób arbitralny i niezrozumiały zbyt małej obniżki grzywny. Przyznana skarżącej

obniżka grzywny jest nieproporcjonalna do skali obniżek grzywien, jakie przyznano wszystkim innym przedsiębiorstwom uczestniczącym w naruszeniu. Skarżąca twierdzi, że została w ten sposób poważnie pokrzywdzona, a opisane postępowanie pozwanej nie jest w żaden sposób obiektywnie uzasadnione.

Po siódme, skarżąca podnosi, że przy obliczaniu kwoty podstawowej grzywny dopuszczono się naruszenia zasady równego traktowania. Pozwana zastosowała bowiem wobec wszystkich przedsiębiorstw tę samą stawkę procentową kwoty podstawowej grzywny, bez uwzględnienia wagi naruszenia ani indywidualnego uczestnictwa, przez co poważnie pokrzywdziła skarżąca.

Po ósme, skarżąca twierdzi, że postępowanie trwało nadmiernie długo i że okoliczności tej nie uwzględniono przy obliczaniu grzywny, co stanowi jej zdaniem naruszenie art. 41 karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2012 r. — EGL i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/12)

(2012/C 227/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EGL, Inc. (Houston, Stany Zjednoczone), CEVA Freight (UK) Ltd (Ashby de la Zouch, Zjednoczone Królestwo), CEVA Freight Shanghai Ltd (Szanghaj, Chiny) (przedstawiciele: M. Brealey, QC (Queen's Counsel), S. Love, Barrister, M. Pullen, D. Gillespie i R. Fawcett-Feuillette, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2012) 1959 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, w sprawie COMP/39462 — Usługi spedycyjne, w zakresie, w jakim zarzucono skarżącemu uczestnictwo w dwóch naruszeniach art. 101 ust. 1 TFUE polegających na tzw. porozumieniu dotyczącym New Export System (nowego systemu wywozu) (zwanym dalej „NES”) i porozumieniu dotyczącym Currency Adjustment Factor (zmiennego dodatku walutowego) (zwanego dalej „CAF”);
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2012) 1959 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r., w zakresie w jakim nałożono w nim na skarżące grzywny lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w związku z wniesieniem niniejszej skargi.